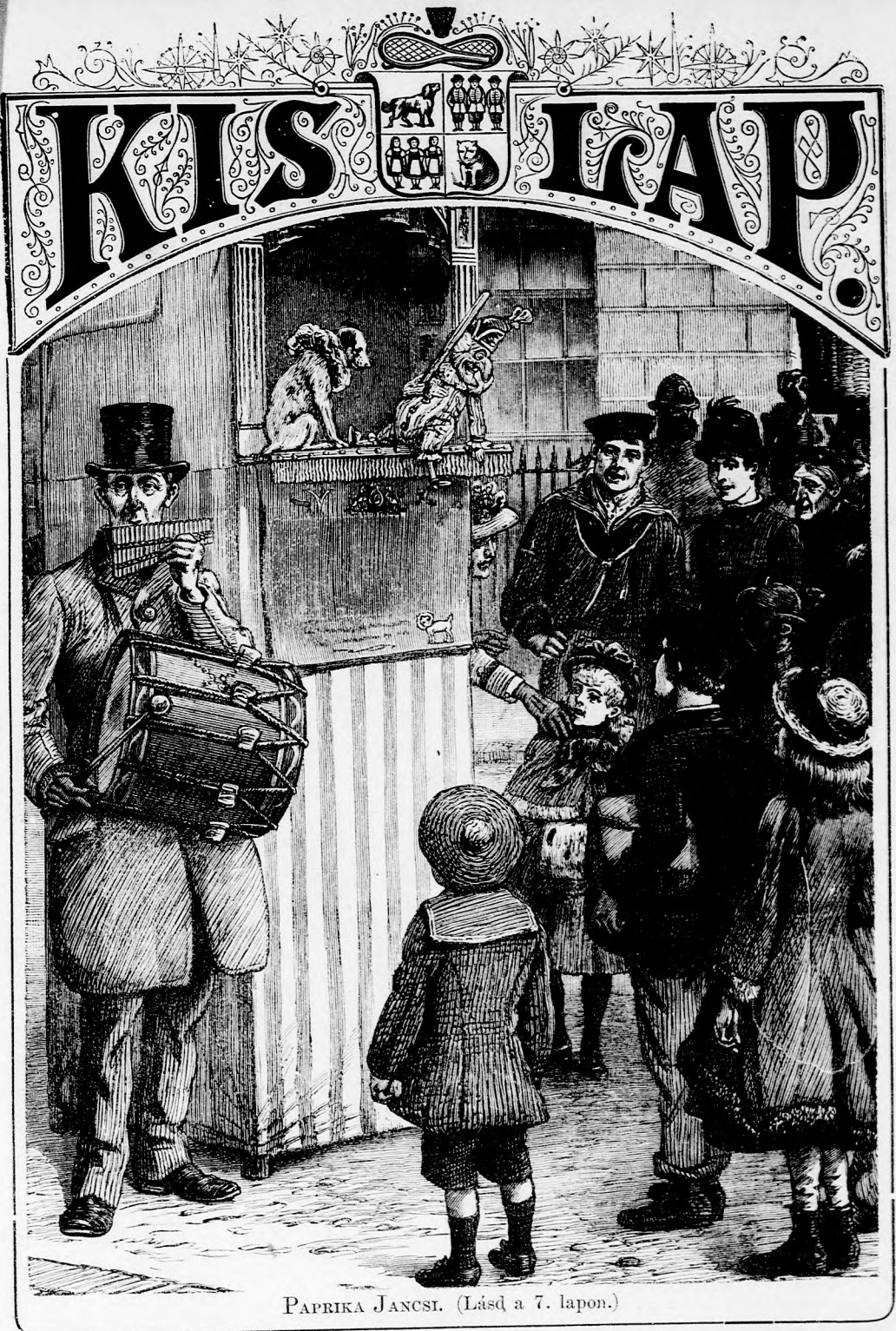

Lap.
 . . . 405
 . . . 409
 . . . 413

ek.
 . . . 12
 . . . 44
 . . . 60
 . . . 88
 k . . . 182
 k . . . 265
 . . . 411
 . . . 111
 . . . 126
 . . . 126
 . . . 127
 . . . 140
 . . . 153
 . . . 155
 . . . 173
 k . . . 206
 Béla . . . 298
 vegés . . . 333

62, 109, 119,
 250, 297, 316,
 368, 398, 414
 8, 62, 79, 95,
 07, 224, 287,
 352, 398, 415
 96, 112, 128,
 24, 239, 255,
 38, 399, 415.
 28, 144, 160,
 66, 272, 288,
 84, 399, 416
 8, 160, 174,
 88, 336, 415
 . . . 80
 . . . 96
 . . . 399

PAPRIKA JANCSI. (Lásd a 7. lapon.)

XXXIV. kötet, 1. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. január 1-én.

A NAGYMAMA PÁPASZEME.

— Elbeszélés számos képpel. —

LEGELSŐ emlékeim, melyek kicsiny gyermek-koromból megmaradtak, igen szomorúak. A legelső esemény, melyre emlékezem, kedves jó anyácskám halála volt.

Akkoriban én körülbelül hat éves lehettem. Nem igen tudtam én akkor jól megérteni, hogy jó mamám halála tulajdonképen mily nagy csapás és szomorúság, de annyit már mégis megértettem, hogy sohasem fogom többé látni, nem fogom soha többé dédelgetni, s ez annyira elszomorított, hogy sokat, nagyon sokat sirtam. Nem is felejttem el soha azokat a szomorú napokat.

Atyám előkelő hivatalnok volt egy nagyobb vidéki városban. Láttam, hogy mindenki igen nagy tisztelettel viseltetik iránta. Amit ő mondott, annak meg kellett történni. Ezzel én persze keveset törődtem, mert én csak a magam játékaire gondoltam. Hanem a játékaim nem voltak valami nagyon sokfélék, mert egyes gyermek voltam a háznál, nem volt testvérem. Amíg a mama élt, soha sem unatkoztam; de mikor eltemették, rettentően üresnek, elhagyottnak és búsnak látszott a szép nagy lakás, melyben apácskával ketten maradtunk.

Másnap délután egy öreg asszonyság érkezett, akit nem ismertem. Magas termetű volt, sovány, ránczos képű, a haja egész fehér s nagy kék üveges pápaszem ült az orrán, eltakarva a szemeit. Ez a pápaszem azzal a különöséggel vált ki, hogy

két oldalt a tartója szélesen és vastagon be volt fonva, mint valami sűrű hálóval. Láthatni olyat sokszor: arra való az, hogy a por oldalról se mehessen be a fájós szembe. Akkor én ezt nem tudtam, nem is fürkésztem, csak azt tudtam, hogy ez a csunya pápaszemes öreg asszony nem tetszik nekem.

Pedig apácska oda vezetett hozzá és azt mondta nekem, hogy ez az én nagymamám, a jó mamácskám mamája. Nem voltam egészen tisztában azzal, mit is jelent az, de nem is gondoltam rá.

— Öleld meg nagymamát, Sándorkám, mondá atyám.

— Nem, nem akarom... nem szeretem!

— No, no, tedd meg, fiacskám!

— Nem, nem akarom!

Atyám megzavarodott, de a nagymama, ki nyugodtan és fürkészőleg tekintett rám, intett a kezével, hogy odább mehetek.

— Hagyjuk ezt, kedves vóm uram... majd később megismerkedem a kis fiúval. Most fontosabb dolgokról kell beszélgetnünk.

És aztán nagy beszélgetésbe mélyedtek atyámmal. Engem egy kicsit boszantott, hogy olyan kevésbe vesz és nem haragszik, a miért nem öleltem meg. Félrehúzódtam a szoba másik végébe, de unalmamban aztán mégis csak oda hallgattam, hogy mit beszélnek, ámbár keveset értettem belőle. Azt megértettem, mikor a nagymama így szólt:

— De miért is engedte, hogy itt legyen, mikor veszedelmes járvány pusztít a városban?

— Nem tehettem róla, felelé atyám. Kértem sokszor, utazzék el Sándorkával, de nem akarta semmiképen; azt mondta mindig, hogy ott marad, a hol én vagyok. Nekem pedig hivatalos kötelességem itt maradni.

Aztán beszéltek egyébről, amit megint nem értettem. Azt hallottam, hogy pénzről is beszélnek, de én akkor még csak a szép fényes krajczárokat és tizeskéket ismertem, ők pedig mindig holmi ezer forintokról beszéltek, s hogy ez mennyi és micsoda, azt nem tudtam. Egyszer aztán szóltak mamám gyémántjairól. Ezt már megint értettem, mert ezeket a gyémántokat ismertem. Sokszor láttam jó mamámat, mikor nagy díszbe öltözött és nyakán csillogó ékszer ragyogott. Ezt nagyon szerettem nézni.

A mint erről beszéltek, atyám azt mondta, hogy nagyon meg volt lepve, mikor egy napon megtudta, hogy azok a gyémántok nem igaziak, hanem csak hamis, olcsó üvegdarabok.

— És hogy tudták ezt meg? kérdé a nagymama.

— Az ékszerész mondta.

— Tehát el akarták adni?

Atyám egy pillanatig zavartan hallgatott, aztán így szólt:

— Ugy van, el akartuk adni. Egyszer nagyon meg voltam szorulva pénz dolgában, hamarjában azzal akartam segíteni, hogy a gyémántokat eladjuk. Akkor tudtam meg, hogy hamisak. Valóban, nem hittem, hogy a nőm csak ilyen hamis ékszert kapott az anyjától.

Most a nagymama hallgatott el egy időre. Aztán nyugodt hangon mondá:

— Jól van az ugy. Ha igazi drága gyémántok lettek volna is, most már oda volnának. Nagyon sokat költekeztek, mindig irtam a leányomnak. És erre a szegény kis fiura nem is gondoltak. S ugy látom, nem is valami jól nevelték.

Már ezt megint jól értettem és ugyan csak haragudtam, kivált mikor láttam, hogy apácskám nem igen szereti ezt a beszédet.

Épenséggel nem épültünk tehát a nagymama látogatásán. De szerencsére másnap délután elutazott. Ennek én annál inkább örültem.

— Köszönj szépen a nagymamának, szólt atyám, mikor a kocsi már előállt.

— Most megteszem, mert elmegy s ezt szeretem, felelém. Ugy-e, apácska, te sem szereted? Megdorgál téged, ugy-e, mert nem szeret? A mamácska soha sem dorgált meg engem, mert szeretett és te sem dorgálsz ugy-é, mert te is szeretsz?

Lekisértük a nagymamát a kocsihoz és nagy örömmel láttam, hogy csakugyan elutazik. Aztán visszatértünk a szobába és apácska ott maradt mellettem egész este. Még le is fektetett az ágyamba és mindent úgy igyekezett elrendezni, a mint azelőtt jó mamám szokta volt tenni.

Fáradt voltam és mihamar behunytam a szemeimet. Atyám bizonyosan azt hitte, hogy már alszom, mert halkan mindenféle parancsot adott a cselédnek, pedig alkalmasint azt akarta, hogy én azt ne halljam. De én nem aludtam és mindent jól hallottam, még pedig nagy örömmel hallottam. Mert atyám rólam beszélt és szerető gondoskodással rendelkezett,

hogy mi mindent tegyenek és ne tegyenek velem. Egyebek közt így szólt:

— Aztán vigyázzon, Lidi, hogy ne haragítsa, ne szomorítsa a kis fiút. Most már nincs édes anyja, a ki megvigasztalja, lecsitítja. Inkább tegyen mindent a kedvére, csak ne legyen panasza szegény kicsikének.

Már ez szerettem hallani. Tehát ki

van adva a parancs, hogy engedjenek tennem a kedvem szerint. El is tökéltém mindjárt, hogy ennek hasznát veszem és mindenben csak azt fogom tenni, ami kedvemre való. Nagyon elégedetten aludtam el.

Másnap reggel alig hogy fölnyitottam a szemeimet, már eszembe jutottak atyám szavai. Mindjárt törtem is a fejemet, hogy min próbáljam meg, valjon csakugyan úgy

A FORRÓ KÁVÉ VÉGIG ÖMLÖTT. (Lásd a 6. lapon.)

lesz-e? Azon kezdtem, hogy egyszerre minden ok nélkül hangosan sirva fakadtam, valósággal bömböltem.

Lidi, aki a szomszéd szobában takarított, lélekszakadva futott be hozzám. Annyira meg volt ijedve, hogy roppant kedvem lett volna a szemébe nevetni; de ettől ugyancsak őrizkedtem, sőt még inkább bögttem, mivel pedig köny sehogysem akart jönni a szememből, hát mind a két

öklömmel dörzsöltem, hogy Lidi ezt észre ne vegye.

— Jaj urficskám, kedves aranyos kis urficskám, mi baja? Akar valamit? Mit csináljak? Mit akar?

Már ezzel a kérdéssel meg voltam egy kicsit akadva, mert nem volt semmi bajom és nem kellett semmi. De hát valami bajomnak okvetetlenül kellett lenni, valamit kívánni kellett. Ki is találtam.

csak
kávét

járt,
éhen

— Éhes vagyok, reggelizni akarok!
 — Mindjárt kedves urficskám. Hát csak keljen föl, gyorsan felöltöztetem, a kávé már kész, mindjárt hozzá ülhet.

— De én nem akarok fölkelni... nem akarok várni!

— Istenem, de hát akkor mit akar? Csak nem fog itt az ágyban reggelizni?

... KIVITT A MÁSIK SZOBÁBA. (Lásd a 7. lapon.)

— Igenis itt akarok reggelizni, mindjárt, tüstént, azonnal! Jaj, meghalok éhen!

A jó Lidi egy pillanatig egészen elképedve bámult rám. Még soha sem reggeliztem ágyban fekvé; nem tudta, hogy

hát csakugyan megtegye-é, amit kívánok. Én pedig, mikor láttam, hogy nem indul rögtön, újra rákezdttem a sirásra. Ekkor Lidinek bizonyosan eszébe jutott az atyám parancsa és csitítólag mondá:

— Ne sirjon, jaj csak ne sirjon... mindjárt hozom a reggelit.

Kiszaladt, én pedig tapsoltam örömben. Tehát csakugyan igaz, megtesznek mindent a kedvemre, kívánhatok akármit. Már ez aztán jó dolog és eltökéltem, hogy ezt a kellemes állapotot majd ki is használom. Ámbátor hogy most mindjárt először nem egészen jó lett a vége.

Lidi egy-két perc mulva visszatért s hozta a jó meleg kávé.

— Majd én tartom a csészét, mondá.

— Nem, én magam akarom tartani.

— De az nagyon akalmatlan lesz.

— Nem lesz... leteszem ide, így ni.

Igy megáll.

— Dehogyan áll. Ha csak egy kicsit is mozdul, a csésze fölfordul. Majd én tartom, jobb lesz úgy.

— De én nem engedem, kiabáltam. Lidi tehát rám hagyta és odább ment. Persze hogy az történt, amit ő mondott. Alig egykét pillanat mulva a csésze már fölfordult és a forró kávé végig ömlött (Lásd a képet a 4. lapon.) nemcsak az ágyneműn, hanem rajtam is. Ugyancsak leforrázott. Ujra sirtam és visitottam, csak hogy most már igazán, és úgy meg voltam ijedve, hogy Lidinek nem csekély munkájába került, míg nagy sokára lecsitított. Mikor atyám megtudta a dolgot, még Lidi kapott ki, mért nem vigyázott jobban.

Ezen a példán azonban csöppet sem okultam és másnap-harmadnap és azután mindig csak azon törtem a fejemet, mi-féle új szeszélylyel töltssem a kedvemet. Sokszor sült el roszul, épen mint a kávécsészével; de ez nem rettentett vissza, mert nagy gyönyörűségem telt benne, hogy mindent tehetek, amit akarok.

Ez a boldog állapot nem tartott sokáig. Alig pár hét mulva egy reggel azt mondták, hogy nem mehetek be apácskához jó reggelt kívánni, mert beteg. Akaratoskodni kezdtem, de ezuttal nem használt, mert ott volt egy szigorú képű orvos, aki így szólt:

— Távól kell tartani a gyermeket, hogy ne zavarja a beteget.

Sirtam, eleinte csak boszuságból, de aztán meg azért, mert igazán vágyódtam jó atyámhoz, ki annyira szeretett. Sajnáltam is, hogy beteg, ámbár nem tudtam, milyen nagyon beteg. Fájdalom, rövid idő mulva megtudtam! Pár nap mulva oda vezettek atyámhoz, csak hogy ő többé nem vett az ölébe, nem szólt hozzám gyöngéd szerető szavakkal. Mozdulatlanul, merev, sápadt arccal feküdt. Meghalt.

Már ezt megértettem, azt is tudtam, hogy most már igazán van okom a sirásra. Árva lettem, nem volt többé sem anyám, sem atyám. Pedig ők szerettek engem legjobban, én is őket szerettem legjobban. Most már mi lesz belőlem!

Elment a kedvem minden játéktól, félrehúzódtam a szobámba és ott sirdogáltam. Sokan jöttek-mentek a házban, sokan eljöttek hozzám is és sajnálkozva megsimogattak, megöleltek; de ez persze engem nem vigasztalt meg. Másnap ott

termett a nagymama és ő intézkedett, parancsolgatott. Velem egyelőre nem sokat foglalkozott, nagyon sokféle más dolga lehetett.

A temetés utáni napon reggel még az ágyban voltam, mikor belépett a szobámba és megállt az ágyamnál.

— Már későre jár az idő. Kelj föl, fiam, mondá.

— Még nem kelek föl, még először reggelizni akarok.

— Az ágyban? Miféle rendetlenkedés volna már az! Annak nem szabad történni. Kelj föl, öltözzél föl, aztán kapsz reggelit.

Elment s az épen belépő Lidinek szigorú hangerővel megparancsolta, hogy engem rögtön zavarjon ki az ágyból.

— Nincs sok időnk. Egy óra múlva indulunk. Addig megírok egy pár levelet. Egymás után, rendben legyen minden!

Ezzel kezdődött az ellenségeskedés köztem és a nagymama közt. Ellenkezni akartam, sirtam, toporzékoltam, de senki sem törődött velem. Még a jó Lidi sem, mert most már ő sem én rám hallgatott, hanem a nagymama parancsára. Kiemelt az ágyból és öltöztetett, mikor pedig nagyon rugdalóztam, kivitt a másik szobába. (Lásd a képet az 5. lapon.) hol a nagymama irogatott.

— Kérem, nem akar öltözködni; panaszolta Lidi.

A nagymama nyugodtan, szigorú felelé:

— Azt nem kérdezzük, mit akar. Annak kell történni, amit én parancsolok.

Sirtam, dühöngtem, de nem használt. Végre is csak felöltöztettek és a

reggelinél megbékültem egy kicsit. Kevés idő múltán két kocsi állt elő. Az egyiket tele rakták ládákkal, podgyászszal, a másikba a nagymama ült be velem és egy szelíd, jó képű öreg eseléddel, aki a nagymamával jött volt s a kiről még csak annyit tudtam, hogy Ágnes asszony a neve.

(Folytatása következik.)

PAPRIKA JANCSI.

(Képpel a czimlapon.)

HÖLGYEK, urak és dadák,
Gyermekek és katonák
És minden emberfia:
Itt a szép komédia!
Az a tudat általjános:
Nagy ember Paprika János.
Tudós kutya a barátja,
Messze földön nincsen párja.
Titkos számot kitalál,
A feje búbjára áll.
Játszik sakkot, dominót,
És megeszik minden jót.
Hanem csinadrata hó!
Én sem vagyok utolsó.
Mókázok és dalolok,
Tánczolok és szavalok;
Boszorkákat megüldözök,
Kulcspuskából lövöldözök;
Megmondom a jövőndöt —
Jövendőlkök a hölgyeknek,
Uraknak és gyermekeknek
Baldog, szép ujesztendőt!

A GONDVISELÉS ÚTJA.

— Beszélyke. —

LÉG volt már a sírásból, no! Inkább beszélj már, kis ember.

De a kis ember csak sirt tovább, talán ha akart volna sem tudott volna szólani.

Ekkor a másik, a nagy ember, lehajolt hozzá és barátságosan simogatta. Napsütött arcú fegyveres ember volt, minőt a fővárosban mindenfelé lehet látni az utcák sarkán s az a kis ember is tudta, hogy ez a nagy ember nem más, mint rendőr, aki üldözi a roszakat, de segít azokon, a kik bajban vannak. Hogy pedig a rendőr most segíteni akart, az ki-tünt kérdéseiből.

— Beszélj már, kis fiu. Mi a neved?

— Zsoltika.

— Nagyon szép. De hát még?

— Hát Zsoltika.

— Hm! Hát az apádat hogy hívják?

— Hát kis apa.

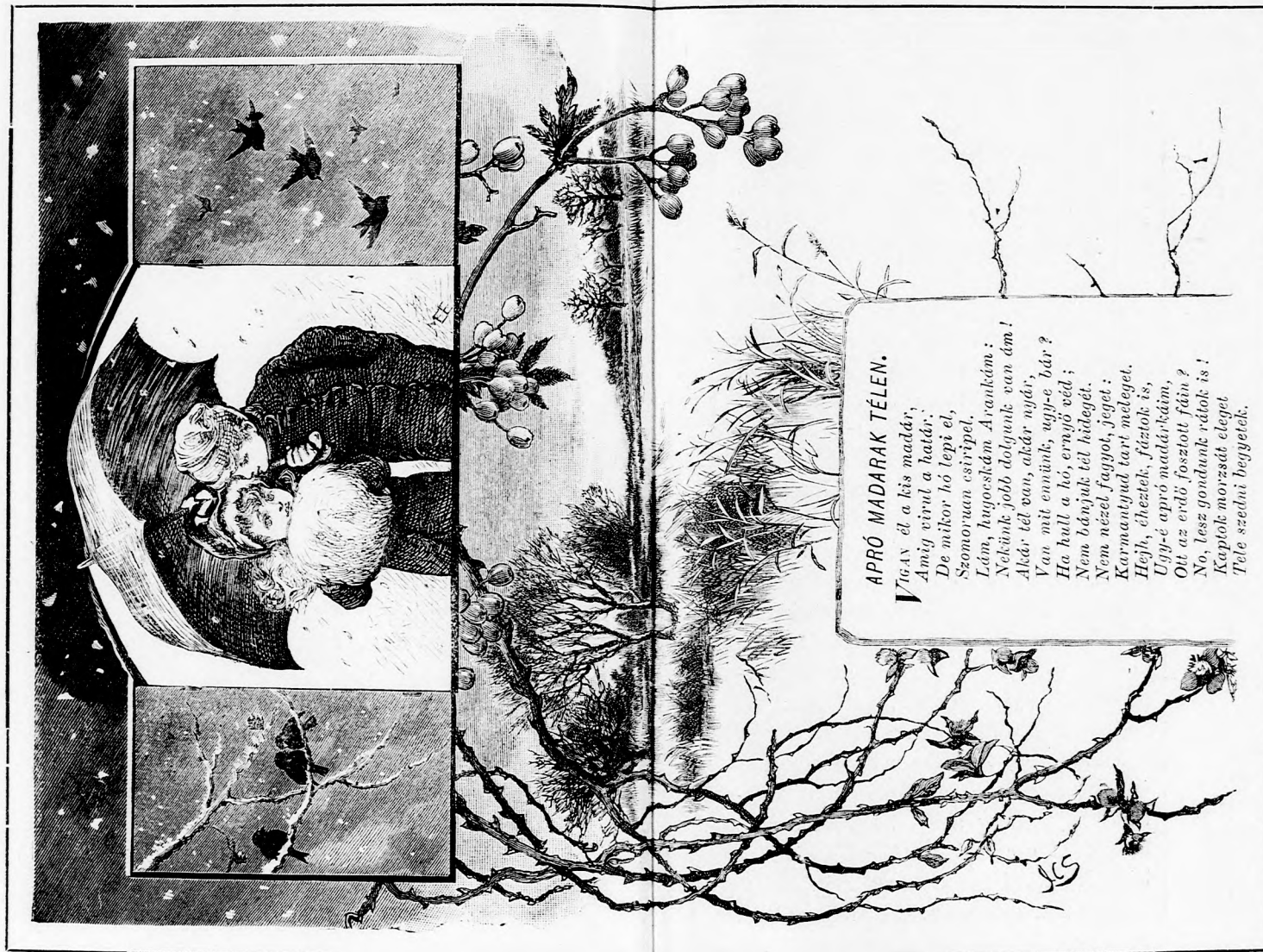
— Nagyon szép; de hát még?

A kis ember nagyot nézett. Már hogy hívnák apácskát másképp is? De a rendőr nem is kérdezte tovább, látta, hogy ez a kicsike fiu nem tud még a nevekkel boldogulni.

— Hát azt tudod-e, hol lakik az apád és a mamád? Oda találnál-e?

Már erre Zsoltika majd hogy meg nem haragudott. Hiszen, ha ő haza tudna találni, akkor nem sirdogálna itt az utcán; éppen az a baja, hogy eltévedt itt a nagy városban és

nem tud haza találni. A rendőr mihamar tisztában volt a dologgal s barátságosan mondá:

APRÓ MADARAK TÉLEN.

Ugy-e él a kis madár,
Amíg virul a határ;
De mikor hó lép el,
Szomorúan csiripel,
Lám, hujoskám Arankám:
Nekünk jobb dolgunk van ám!
Akkár tél van, akkár nyár,
Van mit ennünk, ugy-e bár?
Ha hull a hó, ernyő véli;
Nem bánjuk tél hidegét.
Nem nézel fagyot, jeget;
Karmantyud tart melegeit.
Héj, éheztek, fázatok is,
Ugy-e apró madárkám,
Ott az erdő fosztott fáin?
No, lesz gondunk rítók is!
Kaptok morzsát elegeit
Téle szedni begyeteit.

— Se baj no, csak nem kell sírni, kis ember. Most elvezetlek olyan helyre, ahol bevárhatod, míg rendbe hozzuk a dolgot.

Kézen fogta és vezette. Zsoltika ebbe belenyugodott, mert látta, hogy már van valaki, aki gondját viseli. Nemsokára be-

eltévedt gyereket. Nem tudja sem a nevét, sem a lakását.

— Ejnye, azok a gondatlan szülék!

Hogy nem vigyáznak az ilyen csöpp gyerekekre! No de ezt bizonyosan mindjárt keresni fogják, ugy látom, valami uri gyerek; nem lesz itt napokig, mint az a szegény kis leány.

— Magam is azt hiszem. De most legalább játszhatnak együtt.

Zsoltika csak ugy félig-meddig értette meg, hogy van itt még egy másik gyermek is, aki éppen ugy eltévedt, mint ő. És amint szét-nézett a szobában, a sarokban csakugyan megpillantott egy sápadt képű, szegényes öltözetű leánykát, ki bámulva nézett reá. A leányka is, mint Zsoltika, alig volt több öt évesnél; csakhogy Zsoltika finom uri ruhába volt öltözve, hát külsőleg nem igen illettek össze.

A rendőrök szobája nagyon egyszerű volt. Nehány vas-ágy, szék és asztal volt benne, épenséggel nem olyan szép, amilyenhez Zsoltika otthon szokva volt. De hát szükségből most az is megtette. Az a rendőr pedig, kit

fordultak egy udvarra és ott egy tágas szobába, melyben több rendőr volt együtt.

— Örmester nr, megint hoztam egy

örmesternek szölitottak, így szólt hozzá:

— No kis fiam, ha eltévedtél, hát most csak várj szépen türelemmel. Itt nem

lesz semmi bajod. A mamád bizonyosan kerestetni fog és akkor haza mégy. Addig menj ahhoz a kis leányhoz és játszatok együtt. Most ugyanis egy sorsban vagytok.

Zsoltika ebbe tökéletesen belenyugodott. Azt megértette és teljesen hitte is, hogy a mamája, az ő kedves jó mamája keresni fogja őt, eljön ide és haza viszi. Addig hát játszani fog azzal a kis leánnyal. Mindjárt oda is ment hozzá és megkérdezte, mi a neve.

— Zsuzsika, felelé a leányka nyájasan.

— És te sem tudsz haza menni, ugy-e? De majd eljön a mamád és haza visz.

Erre Zsuzsika elszomorodott.

— Az én mamám nem jöhet... betették egy nagy ládába... aztán kivitték egy nagy kertbe és betették a földbe, aztán azt mondták, hogy onnan nem jön ki többet. Nem is jön... mert az apám sem jött ki, mikor kivitték oda.

— Hát akkor ki fog eljönni érted? Zsuzsika a vállát vonogatta.

— Nem tudom... senki... itt maradok... Oh, itt nagyon jó, olyan jó aludtam itt az ágyon, sokkal jobban, mint Erzsók néninél... aztán innen nem kergetnek ki, mint Erzsók néni és adnak jó enni valót.

Ez már tetszett Zsoltikának, mert az ozsonna ideje elmúlt s éhes kezdett lenni. Kíváncsian kérde tehát, mi jót kapnak itt?

— Hát kenyeret... de nagy darabot ám... meg sem birtam enni!

— És mit adnak hozzá?

— Mit? Hát mit adnának?

— Vajat, mézet, gyümölcsöt, kávé, csokoládét.

Zsuzsika nagyot nézett és megvallotta, hogy ő az efféle portékát még hírből sem igen ismeri, itt pedig nem adnak sem kávé, sem gyümölcsöt.

— Oh, akkor nekem jobb ozsonnám van otthon, dicsekedett Zsoltika. Tudod mit, Zsuzsika? Ha eljön a mamám, jöjj te is velem, majd én adok az ozsonnából. Meglásd, milyen jó!

Zsuzsika ráállt, ebben tehát meggyeztek. Aztán vígan játszadoztak, mint afféle kis gyerekek, akik még nem tudják igazán, mi a baj és bűbánat. És Zsoltika azzal a kedves, okos kis leánnyal jól elmulatott, mint talán még soha sem. Ugy megszerették egymást, mintha régi jó ismerősök volnának.

Mialatt a két gyermek az idegen helyen, marczona rendőrök szobájában így tölté az időt, messze a város tulsó végén egy szép uri házban nagy volt a zenebona. Fenekestül felforgattak mindent, kutattak a pinczétől a padlásig mindenütt, de hiába. S egy szép, kedves arcú nő kérésbeesetten járt fel s alá, kiáltozva:

— Zsoltika! Zsoltika!

De bizony Zsoltika nem jelentkezett és sok kutatás, kérdezősködés után kiderült annyi, hogy a kis fiu katonazenét hallott az utcáról s utána kiszaladt a házból; tehát bizonyosan eltévedt.

— No, nem olyan nagy baj, szolt az apa. Mégyek a rendőrséghez, bizonyosan oda kisérték.

És nem igen sok idő telt bele, már a jó mama maga jelent meg ott abban a rendőrségi szobában, hol Zsoltika javában

játszott Zsuzsikával. A kis fiu egészen természetesnek találta, hogy eljöttek érte, míg a jó mama majdnem könyezett örömeiben, hogy megtalálta fiacskáját s ennek nincs semmi baja. Mindjárt indulni akart vele haza.

— De Zsuzsika is velünk jön, ugy-e mama? szólt Zsoltika.

— Ki az a Zsuzsika? Miért jönne velünk?

— Igérttem neki, hogy adok neki az ozsonnából, aztán megmutatom neki a játékaimat...

— Nem vihetjük őt magunkkal... nem tartozik hozzánk.

De már erre Zsoltika kicsi hián, sirva nem fakadt. Megfogózott a vaságyba és kereken kijelentette, hogy ő sem megy haza, ha Zsuzsika nem jön velök.

A mama mosolygott. Annyira örült elveszettnek hitt kedves fia megtalálásán, hogy nem akarta rontani a fiúcska kedvét. Hiszen végre is nem nagy dolog, ha egy kis ozsonnát ad annak a leánykának, ki, ugy látszik, itt elmulattatta Zsoltikát.

— Jól van no, hát jöjjön velünk. De hát kicsoda tulajdonképen ez a kis leány?

Ezt a kérdést a mama a rendőrök egyikéhez intézte.

— Azt bizony magunk sem tudjuk, felelé a rendőr. Az utcán tévelyegve találtuk és ide hoztuk. Az afféle gyermekkel megesik, épen mint a Nagysád kis fiával is, és a szülők, rokonok aztán itt megtalálják az eltévedt apróságot. De ezt a leánykát nem keresi senki. A beszédéből csak annyit lehet megérteni, hogy árva, se apja se anyja s hogy kiüzték onnan, a

hol utoljára volt. Pedig nagyon kedves, szelid gyermeknek látszik.

— Szegény kicsike! Hiszen ez nagyon szomorú sors! Mi lesz belőle!

És a Zsoltika jó szivü mamája néhány pillanatig gondolkozva állt ott. Aztán hirtelen így szólt a rendőrhöz:

— Tudja mit? Magammal viszem ezt a leánykát... ha valaki mégis keresné, nálam megtalálja, fölirom a nevemet és lakásomat.

— És ha nem keresi senki?

— Akkor... akkor majd gondolkozunk a férjemmel... majd csak kitalálunk valamit.

Ebből a beszédéből Zsoltika és Zsuzsika nem igen érthettek meg egyebet, mint azt, hogy együtt mennek és majd kapnak jó ozsonnát. De nekik ez elég is volt.

Nem sokára haza értek s megvolt a jó ozsonna és utána a játék. Ezalatt pedig a Zsoltika szülei arról az árva leánykáról beszélgettek, hogy hajlékot adnak neki, a míg valaki jön érte.

De biz a leánykáért nem jött senki, nem kereste azt soha senki.

— Az sem baj, szólt a Zsoltika apja. Van itt hely elég, elfér az a kis leány, fölneveljük az Istenadtát jóra való leánynak. Az öreg szakácsné szobájában fog lakni s ha majd nagyobbacska lesz, jó kis szobaleányunk lesz.

Ugy lett, és a kis Zsuzsikának nem volt azontul semmi baja. A jó öreg szakácsné megszerette és gondját viselte, megtanította arra is, hogy háladatos legyen jótevői iránt és hálát adjon a Gondviselésnek is, mely oly csodásan vezette

a két kis gyermek utait, hogy mikor tévedtek, látszólag bajban voltak, s azzal jutott a szegény Zsuzsika az ő szomorú árvaságából biztos menedékhelyre. S később Zsoltika, mikor már jobban meg tudta érteni a dolgot, sokszor mondá:

— Milyen jó volt, hogy akkor eltévedtem. Milyen jóra tudja a bajt fordítani az isteni Gondviselés!

Zsuzsika pedig minden este tiszta szivből mondta el ágyacskájában az imát, melyre megtanították s melyben minden nap megköszönte a Mindenható jóságát.

A KEDVENCZ JÁTSZÓTÁRS.

(Képpel a 13. lapon.)

MINDIG hallotta Juliska, hogy a játszótársat jól meg kell válogatnia. Mert sok baj ered abból, ha valaki rossz társaságba keveredik, s ha olyan a játszótársa, hogy bajba juthat miatta. De Juliska nem félt ettől. Neki először is kevés a játszótársa és az mind nagyon jó leányka, akik ellen a mamának nem volt semmi kifogása; de még ezeknél is jobban szerette a pajtását, aki nem volt más, mint egy szép kis fehér gida.

Már ennél ártatlanabb játszótársat csak nem találhat keresve sem. Ezt nem is kereste, hanem úgy véletlenül fedezte föl. Ott kint járt apával egyszer az akolban és megpillantott egy gyönyörű kis fehér gidácskát, mely szeliden, barátságos kíváncsisággal közeledett feléje.

— Jaj de kedves! Jaj de gyönyörű kis gida! szölt Juliska örvendezve.

Megcirógatta a kis állatot, aztán hirtelen eszébe jutott valami.

— Kedves apa... oh ha megtennéd, amit kérek!

— No, mi az?

— Hát... hát ezt a kis gidát szeretném magammal vinni az udvarra... ott tartanám, szeliditeném és aztán játszánám vele.

— Ha épen oly nagyon vágyódsz rá, nem bánom. De aztán gondod legyen ám rá, mert az ilyen oktalan állat sok alkalmatlanságot okoz.

— Oh, az már aztán az én dolgom. Majd lesz rá gondom.

És a kis fehér gida beköltözött az udvarra, kapott egy külön kis kunyhót lakásul, emi valója pedig annyi volt, hogy csak úgy válogathatott a jóban. Juliska bőségesen gondoskodott róla. Aztán együtt reggeltől estig kergetőztek, futkároztak, a mennyit csak birtak. A kis gida mihamar jól ismerte urnőjét, engedelmeskedett a szavának és hűségesen követte mindenfelé, mint a kis kutya. Sőt nyugtalan volt, ha nem látta és bement utána a szobába is.

— Ezt nem szeretem, szölt az apa. Az ilyen állat nem szobába való.

De azért Juliska, mikor épen nem látták, akárhányszor bevitte magával kedvenc játszótársát a szobába. És egyszer, amint ott együtt ugráltak, játszottak, nagy gyönyörúsége telt abban, mennyire csodálkozik a kis gida, hogy a tükörben egy másik kis gidát lát. El is tökéltelte Juliska, hogy még sokszor megtréfálja ezzel kedvenc játszótársát. De hát másképp történt, a kis gida tréfálta meg Juliskát, csakhogy nem volt benne köszönet.

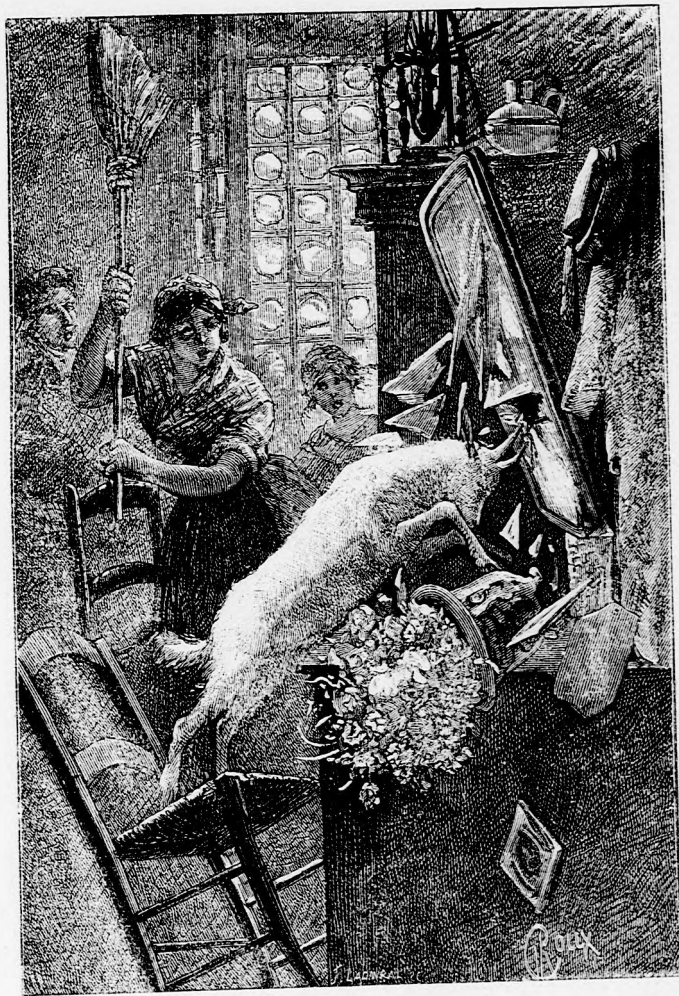
Egy napon Juliskának valami dolga volt s a kis gida unatkozott. Egyszerre csak észrevette, hogy nyitva az ajtó. Természetesen be kellett mennie. Hanem abban a szobában nem volt senki s a kis

gida
székr
gida
emlék

csu
dőf
cső

gida sokáig hiába járt körül, ugrálva székre, divánra. Végre azonban talált a gida valamit: megpillantotta a tükröt s emlékezett rá. Fölugrott a székre, mint

multkor s belenézett. Ott volt megint a pajtása, világosan látta. És mindent úgy tett, mint ő. Bizonyosan csufolódik, gondolá az oktondi fehér gida.

A KEDVENCZ JÁTSZÓTÁRS. (Lásd a 12. lapon.)

Már pedig ő nem engedte magát csufolni. Vitézül öklelőzni akart és neki dőfött szarvaival a tükröt, mely persze esőrömpölve tört össze.

Beszaladtak a házbeliek s mikor látták a bajt, a kis gidának bizony rossz mulatsága lett, mert bottal, seprővel verték ki. Juliska rémülten látta ezeket s

hamarjában nem is tudta, min sirjon inkább: a tükör veszedelmén-e, vagy azon, hogy kedvence okozta ezt a veszedelmet. Siránkozott mind a kettőn, mert a fehér gidácska még ugyanazon a napon visszavándorolt a többiekhez az akolba. Juliskához pedig így szólt az apa:

— Gondosságot ígértél, de gondatlan voltál és kárt okoztál. Nem ügyeltél veszedelmes játszótársadra, azért többé nem is fogsz vele játszani.

AZ IGAZ JÓ PAJTÁSOK.

— Iskolai történetke. —

Elmondja *Tamás bácsi.*

MIKOR én még olyan kis diák voltam, sok dolog másképp volt az iskolában. Mert régen volt az, szinte már azt hiszem, mintha csak álmodtam volna azokat a vidám, boldog napokat. Hanem egy kis történetke még most is sokszor eszembe jut.

Tudni kell hozzá azt, hogy akkor bizony még keményebben büntettek, mint mostanában. Ott állt a sarokban az a veszedelmes mogyorófa páleza és azzal nem volt kellemetes nagyon közlőrl megismerkedni.

Pajkos, nyughatatlan ficzkók voltunk együtt ott az iskolában. Tanárunk szigorú, de nagyon jó és igazságos ember volt, szerettük is mindnyájan, de hát biz azért néha nem hallgattunk a szép szóra.

Egy napon különösen nagyon sok lárma volt, suttogtunk, zajogtunk a lecke alatt. A tanár végre így szólt:

— Akit még egyszer rajta kapok a suttogáson, hat pálezaütést kap.

Már ettől mégis megszeppentünk egy kissé és csönd lett. De alig pár perc múlva megint suttogás hallatszott s nyomban rá a tanár szigorú hangon mondá:

— Károly, te megszegted parancsodat, suttogtál. Allj elő!

Mindnyájan elképedtünk. Hát Károlyt éri a büntetés! Ez borzasztó! Mert

ő volt a legderekebb fiú az osztályban, mindnyájan nagyon szerettük és tudtuk, hogy a tanár is szereti. Károly felállt és szomorúan, de megadással mondá:

— Igaz, megszegtem a parancsot, de valóban nem is tudtam, hogy teszem. Az irónom elgurult, arra kértem Palit, nyujtsa vissza.

— Meglehet, hogy úgy van, szólt a tanár, de kimondtam, hogy akit suttogáson kapok rajta, büntetést kap. Sajnálom, de szavam nem szeghetem. Amde, mert nem akarok kegyetlen lenni, válassz ki három fiút s azok mondják meg, hogy kell-e büntetést kapnod vagy sem.

Károly kiválasztott három fiút s ezek rövid tanácskozás után így ítéltek:

— Amit a tanár ur egyszer kimondott, annak meg kell történni, Károlyra ki kell mondani a büntetést. De legyen szabad másnak elszenvedni azt. Mi hárman magunkra vesszük, mindegyikünk kapjon két-két pálezaütést.

Erre Károly élénken közbe szólt:

— Nem, azt nem engedem meg, hogy más szenvedjen helyettem! Én magam akarom elszenvedni a büntetést.

A tanár meghatottan nézett a jó pajtásokra s kis idő múlva így szólt:

— Menjetez helyetekre. Ezuttal elengedem a büntetést, mert nemes, szép baráti indulatról tettetek tanúságot.

Mindnyájan nagyon örültünk ennek a befejezésnek. És azután olyan csönd volt a teremben, hogy nem lehetett többé panasza a tanárnak.

A NAGY ESEMÉNY.

— Mese. —

KÉRT kacsza tépegette a parajt a víz partján, mikor egyszerre valami nagy locssanás hallatszott,

— Mi ez? Hallottad? szólt az egyik.

— Az ám... mintha a vízbe zuhant volna valami. Nézzük meg.

Szaladtak, már amennyire tőlük telt, a víz felé, beugrottak és szaporán usztak arra, a honnan a locssanás hangzott. De még mielőtt a vízhez értek, meglátta őket a tyuk, mely ott közel kapargált.

— Hova oly sietve? kérdé.

— Valami történt itt a vízben... valami beleesett.

A tyuk is szeretne volna látni, de előbb a kis csibéihez szaladt s intette őket, maradjanak szépen együtt, míg visszatér, aztán sietett a víz felé.

— Hova oly sietve? kérdé Kuncsor, aki ott bóbiskolt a kerítés tövében.

— Megyek a folyóhoz, ott valami történt, bele esett valaki.

És szaladt odább.

— Bele esett? Bizonyosan ember. fuldoklik ott. Szükség van rá, megmen-tem! szólt Kuncsor és a tyuk után rohant.

Meglátta ezt a réten legelésző ló.

— Ohó, Kuncsor barátom, hová rohansz? Talán nyulat látsz?

— No persze! Nagy szerencsétlenség történt, valaki a vízben fuldoklik.

A ló is fölkerelkedett.

— Fuldoklik? Az csak a gazdánk lehet. Az imént láttam erre sétálni. En is megyek!

A kutya után rohant, meg sem állva, mikor a szelid juhocska kérdé:

— Mi az? Mi történt?

— Mi? Az, hogy a gazdánk belefult a vízbe.

Nagyot ijedt a juhocska és maga is szaladt a többiek után, csak épen hogy még elmondta a szomorú ujságot a csacsinak, aki ott rágicsálta a kórót. A csacsi is szaladt, de előbb a kerítés tetején sütkérező cziczának elmondta, mi a hír. A czicza nem szeretne a vizet, hát nem ment oda, de elmondta a dúczon ülő galamboknak, ezek a fecskéknek, ezek meg a verebeknek, a verebektől megtudta mindenki a környéken és mind oda siettek, hogy lássák a nagy eseményt.

A két kacsa ezalatt már rég beuszott volt a vízbe és eljutott arra a helyre, ahol a víz mozgásán meglátszott, hogy beleesett valami. Az a valami pedig egy, a vízre hajló vén fáról leszakadt száraz galy volt.

— Csak egy száraz galy, szólt az egyik. Ezért kár is volt ide jönni.

— Menjünk vissza.

Mire kiértek, már egész sokadalom volt a parton, mindegyik mást-mást tudott, de mindegyik a másiktól kérdezte mégis, mit tud. Nagy sokára megtudtak annyit, hogy a két kacsa biztosan tudja, mi történt. Meg is rohanták a kérdéssel. Ezek pedig felelék:

— Hogy mi történt? Hát semmi. Egy száraz galy pottyant a vízbe.

Most már egyik a másikkal pörölt, hogy bolondá tette és nagyon elégedetlenül indultak vissza. A vén fa odvából azonban leszólt hozzájuk az öreg bagoly:

— Jól esett nektek, hogy megjártátok. Máskor legyetek okosabbak és először is ne beszéljetez vaktában olyanról, amit nem tudtok bizonyosan, másodsor ne higyétek el mindjárt, ha valaki hebeburgyán nagy hirt mesél. Meg kell fontolni azt is, amit beszélünk, azt is, amit elhiszünk.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 24-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Ezüst.

Helyesen fejtették meg: Redlich Ella és Kornél, Jacobovits Blanka és Adél, Weisz Imre, Polgár Jenő, Schlesinger Vilmos és Imre, Kohn Adél, Szandtner Vilma és Gyula, Schüller Olga, Fleischmann Irén, Boskovits Anna és Vilmos, Weisz Béla és Kornél, Margalit Tilda és Jenő, Kuttner Jenő, Goldschmied Malvine, Zsiros Aladár, Kordina Mácsi, Szilágyi Margit, Thuróczy Mariska, Szapáry Emi, Eliás Béla, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Goldmann Sándor (ha a minapi megfejtést csakugyan megirtad és elküldted s még sem volt említve, csak onnan

lehet, hogy nem kaptam meg. F. b.), Markovits István, Reinitz Béla, Goldmark Cornelia.

BETÜREJTVÉNY.

Ezen betűk a körön úgy helyezendők el, hogy minden 4-iket olvasva, hazánk egyik legnagyobb fiának a nevét kapjuk.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A minden oldal felől tömegével érkező szíves jó kívánságokra egyenkint m g nem felelhetvén: itt mondok mindnyájatoknak szívből fakadó forró köszönetet. Szüleitök s minden rendű kedveseitek örömére nagyot nőjete, épüljetek s gyarapodjatek! — Horváth Andris. A Széchenyi-szobor szerzője Engel Jakab, az Eötvösé, Petőfié és Deáké: Huszár Adolf. Az Arany János-szobor pályázat első nyertese Strobel, második Zala, harmadika Róna. Az ilyesmit különben a napi lapokban kell megolvasni. A »K. L.« tere egyéb közleményeknek van szánva. — Schmidl Irma és Etel. Csak világszerte vagy országosan ismert neveket lehet a rejtvény tárgyává tenni. Az a név csak egy bizonyos körben bír népszerűséggel; a híres írók, tudósok, államférfiak, művészek, hősök sorában nem emlegetik. Megszerkesztve különben jól van. — Neményi Ella. Kedvesebb karácsonyi örömet nem szerezhetnél volna, mint azzal, hogy levelet írtál nekem. Olyan kicsi leánykától, mint te, nagy dolog. Él-e még a szercesny dada? — Hesser Teréz. Csak ha a szüled részéről jön a fölkérés, felelhetek meg a

kivánságnak. — Ifj. Bodnár Sándor. Nagy részét átadtam a rajzolónak, ami azt jelenti, hogy jobbára sikerültek. — Kézmárszky Klára. A bajon segítve van. Szíves érzelmeidet viszonzom. — Spitzer Gyuri. A jót meg nem sokallom. A mostani küldeményed is ügyes. Bátran folytathatod. — Goldmark Cornelia. A kiadó-hivatalban nem, hanem igenis a szerkesztői irodában vasárnap kivételével mindennap d. 1. ó. vagyok található. Szívesen látlak. — Ida néni. Levél meg. — Markovics István. A rejtvényt a megfejtéssel egyetemben szokás elküldeni. — Rechnitzer Irén. Semmi elmaradtság nincs abban, ha ki közületek a »K. L.«-ba nem küld be munkát. De ha jót küldtök, szívesen veszem; ám ilyet is inkább jutalom- vagy biztatásképp közlök, mert győzőm ám az írást, csak ti győzzétek az olvasást. A fordításról csak olvasás után szólhatok. Csinos írásodat azonban már most dicsérhetem. — Forró Lajos. A Forgó bácsi két új könyve megjelent a Singer és Wolfner kiadásában, »Forgó bácsi színháza« pedig Eggenberger-nél (Hoffmann és Molnár) jelent meg. Bármely vidéki könyvkereskedés által is megrendelhetők e művecskéim. — Reinitz Béla. Az első elmés, de nem való gyermek-lapba. A többi nagyon is könnyű. Tanulásod jó eredményét én is kedves tudomásul veszem. — Bielik Laczika. Okom a levél írásra nincs, de szívesen üzenem neked ebben a rovatban, hogy csinos levélkédben örömem tellett. — K. I. Csak a szüled határozott kívánságára tehetem. A többire nézve intézkedés történt. — Novák Tivadar. »Kistaludy Sándor« is megjelent már. — Mautner Aladár. A szeretet és hála nyilatkozata jól esik szívemnek. Isten veled! — Büchler Béla. Az első négy már régen jelent meg a »K. L.«-ban. Az 5-ik nagyon is könnyen van szerkesztve. — Több levélről a jövő számban.

BÜNTETÉS.

Az írás rondasága vagy a papiros rongyos széle miatt tekintetbe nem jöhet M. K., L. F., X. R., Cs. D. és N. levele.

Jótekonyság.

Az éhező gyermekeknek: Farkas Géza 1 frt, Deutsch Ödön és Sándor 1 frt, Szitányi Elemér 1 frt, Horváth Margit 2 frt, Kommer testvérek 3 frt.

E kegyes adományok a »Pester Lloyd« című napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.